

καὶ κόκκινα τραντάγυλλα τριγύρου στὰ μαλ-
λιά σου. (...)

★

Ἔδε πιττάκιν ὁ οὐρανὸς κι ἔδε γραμμάτα τ'
ἄστρον,
κι ἔδε φαρμακολιττακι τὰ 'χ' ἢ καρδιά μου
ἀπέσω. (...)

★

Ἀφὸν ἐστήθη ὁ οὐρανὸς κι ἐθμελιώθη ὁ κό-
σμος
κι ἐπεριφράθ' ἢ θάλασσα τὸ γύρο μὲ τὸν
ἄμιον,
ἐκ τότε, κόρη, σὲ ἀγαπῶ κι ἀκόμη δὲν σὲ τὸ
'πα. (...)

★

Κυρὰ διαμασηνόχειλη κι λιγοπουγονάτη,
θαμιάζομαι ὅταν περπατῆς τὰ δένδρα δὲν ἀν-
θοῦσι.

★

Ἀφέντη, πρὶὸ φιλήσης με, πρὶὸ μὲ περιλαμ-
πάσης,
τὰ στενορῦμνια σ' ἔγιομαν, οἱ ἀδῆς δὲν σ'
ἐχωροῦσαν,
καὶ ἀφὸν ἐποίησε τὰ ἠθελες καὶ τὰ πολλὰ πε-
θύμας,
ἐγίνης κύρκας πέπανος κι ἐγίνης διωματάρης,
κι ἐγίνης ἀκατάδεκτος, διαβαίνεις ἀπὸ μπρός
μου,
διαβαίνεις, δὲν μᾶς χαιροτάς καὶ δὲν μᾶς
συντχαίνεις,
εἰς ἀκοιθειά μ' ἐφιλήσεσ καὶ σ' εὐθηνιά μ' ἀ-
φήσεσ. (...)

★

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ὅτι εἶδα το τὸ πράσινο τ'
ἀστάχιν,
γιατί κι ἢ κόρη πού ἀγαπῶ ματάκια πλουμ-
στά 'χει.

★

Ἔδῶ 'ς τούτην τὴ γειτονιά ἔναι δεντρό καὶ
τρῖζει,
καὶ ἀπὸ τὸ τρίσμα τὸ πολὺ εἰς τὴν καρδιάν
μ' ἐγγιζει.

★

Χριστέ, τί τὸν ὀρέγομαι τὸν κοκκινσκορο-
τάτο,
ὃ πῶχει καὶ στὸν κόρπον του τὸν μόσχον τὸν
ἀκράτο.

★

Δέντρο μου χρυσοπράσινο καὶ δροσερὴ μου
δρόση,
ὅταν σὲ θέλω θυμηθῆ τὸ στόμα μου ἀποφρῖσ-
σει.

Γ. ΣΑΡΑΝΤΑΡΗΣ

ΩΡΑΙΟΙ ΚΑΙΡΟΙ

Μὲ πράσινα φύλλα στολισμένη
ἔρχεται μπροστά μου
Ἡ στιγμὴ
Ἐκείνη ὅπου βυθίζω τὸ κεφάλι

Ἡ μέρα ἀβουσοσιάτικη
Ἡ θάλασσα ξυπνάει στὴν ἀπαλάμη
Ὁ ἥλιος ἀνεβαίνει στὰ βουνά
Καὶ νὰ ἢ ἀγάπη κρύβεται στὴν πᾶχνη
Νὰ τὰ πουλιά ζυγώνουνε τὸν ὕπνο
Ἐγέννησαν τὰ ζᾶ σ' ὅλη τὴ φύση
Ἐφόρεσε ὁ ἔρωτας κορώνα
Καὶ νὰ παιδιά πού εἶδαν τὴν εἰκόνα
Νὰ πρὸβατα πού μᾶς ἀκολουθᾶνε
Νὰ λαὸς πού γέμισε τοὺς δρόμους
Ἐφούντωσαν ὅλων τὰ μυαλά
Ἐνίκησε ἢ χαρὰ καὶ ξεχειλλίξει
Φέрте ποτήρια νὰ πιοῦμε στὴν ὑγεία σας
Ἐραῖοι καιροὶ καὶ ὠραιότατες παρθένες

ΜΙΛΩ

Μιλῶ γιατί ὑπάρχει ἕνας οὐρανὸς πού μὲ ἀ-
κούει

Μιλῶ γιατί μιλοῦν τὰ μάτια σου
Καὶ δὲν ὑπάρχει θάλασσα δὲν ὑπάρχει χώρα
Ὅπου τὰ μάτια σου δὲ μιλοῦν

Τὰ μάτια σου μιλοῦν ἐγὼ χορεῖω
Λίγη χλόη πατοῦν τὰ πόδια μου
Λίγη χλόη πατοῦν τὰ πόδια μου
Ὁ ἄνεμος φουσᾷ πού μᾶς ἀκούει.

ΤΗ Σ ΟΜΟΡΦΙΑ Σ

Ἡ πὸ γλυκεῖα παρθένα
Στολίζει τὸ διωμάτιο
Ἐυφραίνει τὴν περισυλλογὴ

Ἄς ποῦμε πῶς εἴμαστε εἴμαστε εὐτυχεῖς

Κ' εἶναι ἢ σειρά μας
Νὰ βρεθοῦμε ἀθάνατοι
Νὰ φιλήσουμε τὴν ὁμορφιά
Στὰ χεῖλη
Καὶ στὸ λεπτό της φόρεμα

ΔΕΝ ΕΙΜΑΣΤΕ ΠΟΙΗΤΕΣ

Δὲν εἴμαστε ποιητὲς σημαίνει φεύγομε
σημαίνει ἐγκαταλείπομε τὸν ἀγῶνα
Παρατᾶμε τὴ χαρὰ στοὺς ἀνίδεους
Τῆς γυναίκες στὰ φιλιά τοῦ ἀνέμου
Καὶ στὴ σκόνῃ τοῦ καιροῦ
Σημαίνει πῶς φοβοῦμαστε
Καὶ ἢ ζωὴ μᾶς ἔγινε ἔξην
Ὁ θάνατος βραχνᾶς

ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ ΣΟΛΩΜΟΥ

★ Οἱ ἀριθμοὶ παραπέμπον στὴν ἔκδοσι τοῦ
Λίνου Πολίτη.

7

κ σν αθανατι εσι θια
πον οτι θελις υμπορυσ
E a' vostri amor feconbità risponda
εις το καμπο ελευθερια
ματομνυ περτα